

Pincszéri elégia

*Gombás, öreg pincében forr a borom,
lepi lámpám cilinderét lomha korom,
míg odalenn a sötétben ingatagon
fölmordul a sértett, vén Balaton.*

*Szőlőmben megpihen a vadkan meg a nyúl,
félénk motozásuk fülelem hanyagul.
A szemembe csillagi aritmia hull,
Odafönn is mind, aki él, halni tanul.*

*A részeges, úrszavú csönd idezúg,
s izmaimból a fáradság tovaful,
hív az égi mező, csellengő gyalogút:
felejtsd el az örömet, felejtsd a borút.*

*Ínyemen létteli, halálölű íz,
örvény, amely semmiből semmibe visz,
megszólalnék, de szavamnak senki se hisz,
botlik a nyelvem, botlom magam is.*

*Darázsálmokon átborzongó szőlőlevelek,
akit bántottam, iderezgik újra neved,
földre bukottan, mint a halott, heverek,
orrba vert koldus, részeg gyerekek.*

*Fekszem a fűben hülyén, valahol
az elmúlás, hallom, unottan zakatol,
befogad a párolgó égi akol,
a lámpalángra jajgató csönd jege forr.*

*Nem tudlak megszólítani már,
bekerített a gézszagú, lomha halál.
Bujkállok, de hiába, nyomomra talál.
Lidérccláng talpa alól fölbuggyan a sár.*

*Tartom még magam, a látszat fecserész,
mint Füred teraszán pár léha színész,
egymást gúnyolja a szellem meg az ész,
gyáván súnny, ki csupán szavakra merész.*

*Nem értem, a szikrázó ég mit akar,
és mit a rebbenő, nyárvégi avar,
búcsúzóul hisz úgyis betakar,
míg csillag-hidegen hűl sebemre a var.*

*Fölcsillan poharamban remegve a bor,
ize a múlás lázas csókjába bomol,
Hold, víz, éj metszéspontjában valahol
létem tűszúrásnyi fájdalma kiforr.*